

AUTSAJDERI

Prva sezona

BUNTI

1. S. E. Hinton, *Autsajderi*
2. Ulrich Plencdorf, *Novi jadi mladoga V.*
3. Lori Hols Anderson, *Progovori*

S. E. HINTON

AVI
SAJD
LARI

Prevela s engleskog
Bran
Radević-Stojiljković

Naslov originala

S. E. Hinton

THE OUTSIDERS

Copyright © S.E. Hinton, 1967

Copyright renewed S.E. Hinton, 1995

Translation copyright © za srpsko izdanje 2024, LAGUNA

Edicija Autsajderi

S1: E1

AVT
SAJD
LARI

Poglavlje 1

Kad sam zakoračio iz tame bioskopa na jarku sunčevu svetlost, imao sam samo dve stvari na umu: Pola Njumena i povratak kući. Želeo sam da izgledam kao Pol Njumen – on izgleda kao čvrst momak, a ja ne – ali valjda ni ja ne izgledam tako loše. Imam svetlosmeđu, skoro riđu kosu i zelenkastosive oči. Voleo bih da su više sive jer mrzim većinu tipova koji imaju zelene oči, ali moram da budem zadovoljan onim što imam. Kosa mi je duža nego što je nose mnogi momci, kratko podšišana pozadi, a napred i sa strane duga, ali ja sam griser i u mome kraju retko se ko smara time da ide na šišanje. Osim toga, izgledam bolje s dugom kosom.

Pređa mnogom je bilo dugo pešačenje kući i nisam imao društvo, ali ja sam ionako obično sam, bez razloga osim što volim da gledam filmove dok me niko ne uznemirava pa da mogu da uđem u njih i da ih živim s glumcima. Kad gledam film s nekim, to je nekako neudobno, kao da ti neko čita tvoju knjigu preko ramena. Ja sam u tom

pogledu drugačiji. Mislim, moj stariji brat Soda, koji ima šesnaest, skoro sedamnaest godina, nikad ne otvara knjigu, a moj najstariji brat Darel, kog zovemo Dari, previše i prenaporno radi da bi ga zanimala priča ili crtanje slike, i tako ja nisam kao oni. I niko u našoj ekipi ne voli filmove i knjige kao ja. Neko vreme sam mislio da sam jedini takav na svetu. Pa sam zato bio sam.

Soda bar pokušava da razume, a Dari ni toliko. A opet, Soda je drugačiji od svih; on sve razume, skoro sve. On ne više na mene stalno kao Dari, a i ne ponaša se prema meni kao da imam šest godina, a ne četrnaest. Volim Sodu više nego što sam ikad ikoga voleo, više čak i od mame i tate. On je stalno bezbrižan i samo se smeje, dok je Dari grub i čvrst i ne smeje se skoro nikad. Ali opet, Dari je mnogo preživeo u svojim dvadeset godina, previše brzo je odrastao. Sodapop nikad neće odrasti. Ne znam kako je bolje. Otkriću jednog dana.

I tako sam krenuo kući, razmišljao o filmu, i onda sam najednom pozeleo da imam društvo. Griseri ne mogu mnogo da idu kući sami jer ih zaskoče, ili neko naiđe i vikne: „Griser!“ na njih, što ti baš i ne prija, ako me razumete. Nas zaskaču buržuji. Ne znam tačno poreklo reči, ali to je naziv za visoko društvo, bogate klince sa Vest sajda. Kao što se reč „griser“ koristi za našu klasu, momke sa Ist sajda.

Mi smo siromašniji i od buržuja i od srednje klase. Mislim da smo i žešći. Ne kao buržuji, koji zaskaču grisere iz zasede i prave haos u kućama i žurke gde se piju tone piva, da bi se zabavili, pa jednog dana u novinama pišu o njima kao o sramoti, a sledećeg su ugledni članovi društva. Griseri su gotovo kao krimosi: krademo i vozimo budžena

---

stara kola i pljačkamo benzinske stanice, i povremeno imamo tuče bandi. Mislim, ja ne radim takve stvari. Dari bi me ubio kad bih upao u nevolju s policijom. Otkad su mama i tata poginuli u sudaru automobila, nas trojica ćemo ostati zajedno samo dok se dobro vladamo. Tako se Soda i ja koliko god možemo klonimo od nevolja, a kad ne možemo, pazimo da nas ne uhvate. Samo hoću da kažem da većina griseri radi takve stvari, kao i što nosimo dugu kosu i oblačimo se u farmerke i majice, ili ostavljamo košulju ispasanu i nosimo kožne jakne i patike ili čizme. Ne kažem da su buržuji ili griseri bolji jedni od drugih, samo kažem kako je.

Mogao sam da sačekam da idem u bioskop kad se Dari ili Sodapop vrate s posla. Oni bi išli sa mnom, ili bi me odvezli tamo, ili bi me otpratili pešice, mada Soda jednostavno ne može dugo da sedi mirno i uživa u filmu, a Dari se nasmrta dosađuje. Dari misli da mu je dosta i njegov život a da ne nadzire život drugih. Ili sam mogao da povedem nekog iz bande da pođe sa mnom, jednog od četiri momka s kojima smo Dari, Soda i ja odrasli i koji su nam kao porodica. Bliski smo skoro kao braća; kad odrasteš u tesno povezanom kraju kao što je naš, onda dobro upoznate jedni druge. Da sam se setio, mogao sam pozvati Darija i on bi na putu kući došao da me pokupi, ili bi Tu-Bit Metjuz – jedan od naših – došao da me poveze svojim kolima da sam ga zamolio, ali ponekad naprosto ne koristim glavu. Kad radim takve stvari, izluđujem moga brata Darija, jer bi trebalo da sam pametan; imam dobre ocene i visok IQ i sve, ali ne koristim glavu. Osim toga, volim da pešačim.

Ali zaključio sam i da ne volim baš toliko kad sam spasio da me prati crveni ševrolet korver. Tad sam bio skoro

dva bloka do kuće, pa sam počeo da hodam malo brže. Mene nikad nisu zaskočili, ali video sam Džonija pošto su ga se dočepali četvorica buržuja, a to nije bilo lepo videti. Džoni se posle toga plašio sopstvene senke. Džoni je tad imao šesnaest godina.

A znao sam i da to nije od neke koristi – brže hoda-nje, mislim – još pre nego što je korver stao pored mene i petorica buržuja izašli. Prilično sam se uplašio – dosta sam sitan za četrnaest godina iako sam dobro građen, a ti momci su bili krupniji od mene. Automatski sam stavio ruke u džepove i pošao opuštenim korakom, pitajući se da li bih mogao da pobegnem kad bih se dao u trk. Setio sam se Džonija – lice mu je bilo sve u posekotinama i modricama, a setio sam se i kako je plakao kad smo ga našli polusvesnog na ćošku ulice. Džoni je kod kuće baš teško živeo – njemu je trebalo mnogo da zaplače.

Gadno sam se znojio mada je bilo hladno. Osetio sam da su mi dlanovi vlažni i da mi se znoj sliva niz leđa. Takav sam kad se stvarno uplašim. Gledao sam oko sebe da vidim ima li neke boce ili štapa ili tako nečeg – Stiv Rendl, Sodin najbolji drug, jednom je zadržao četvoricu pomoću razbijene boce – ali nije bilo ničega. I tako sam stajao tamo kao panj, a oni su me opkolili. Ne koristim glavu. Obilazili su oko mene polako, čuteći, smeškajući se.

„Hej, gris“, rekao je jedan preterano prijateljskim gla-som. „Učinićemo ti uslugu, griseru. Odseći ćemo ti tu tvoju dugu masnu kosu.“

Imao je na sebi tanku kariranu košulju od indijskog platna. Još je vidim. Plavu. Jedan se nasmejao, a onda me opsovao dubokim glasom. Nisam mogao da smislim ništa

što bih rekao. A i nema bogzna šta da se kaže dok čekaš da te napadnu na ulici, pa sam ćutao.

„Trebali ti šišanje, griseru?“ Onaj plavokosi, srednje visine, izvukao je nož iz zadnjeg džepa i izbacio sečivo.

Konačno sam smislio šta da kažem. „Ne.“ Uzmicao sam, dalje od noža. Naravno da sam leđima naleteo na jednog od njih. Oborili su me u sekundi. Držali su me za ruke i noge, a jedan od njih mi je seo na grudi, s kolenima na mojim laktovima, i ako mislite da to ne boli, onda ste ludi. Osetio sam miris losiona za brijanje „ingliš leder“ i ustajalog duvana, i glupavo sam se upitao hoću li se ugušiti pre nego što išta urade. Toliko sam se uplašio da sam poželeo da se ugušim. Otimao sam se da se oslobodim i u sekundi umalo nisam uspeo; a onda su me pritisnuli, a onaj na grudima me je par puta udario pesnicom. I tako sam ležao nepokretan i psovao ih daščući. Oštrica noža mi je bila uz grlo.

„Šta misliš o frizuri koja ti počinje odmah ispod brade?“

Sinulo mi je da bi mogli da me ubiju. Pomahnitao sam. Počeo sam da vrištim i dozivam Sodu, Darija, bilo koga. Neko mi je pokrio rukom usta, a ja sam ga iz sve snage ugrizao i osetio ukus krvi kroz zube. Čuo sam kako je opet promrmljao psovku i ponovo me je udario, a onda su mi gurali maramicu u usta. Jedan od njih je ponavljao: „Ućutkaj ga, zaboga, ućutkaj ga!“

Onda su se začuli uzvici i toptanje stopala, i buržuji su odskočili i ostavili me da ležim tamo i daščem. Ležao sam i pitao se šta se za ime sveta dešava – ljudi su me preskakali i trčali pored mene, a ja sam bio ošamućen i ništa nisam shvatao. Onda me je neko uhvatio ispod pazuha i podigao me na noge. Bio je to Dari.

„Jesi dobro, Poniboj?“

Drmusao me je i poželeo sam da prestane. Ionako sam već bio dovoljno ošamućen. Ali mogao sam da prepoznam Darija – delimično zbog glasa, a delimično i zato što je Dari uvek grub prema meni iako ne želi da bude.

„Dobro sam. Prekini da me treseš, Dari, dobro sam.“

Odmah je prekinuo. „Izvini, žao mi je.“

Ali zapravo mu nije bilo žao. Dariju nikad nije žao ni zbog čega što uradi. Smešno mi je što izgleda tačno kao moj otac i ponaša se tačno suprotno od njega. Moj otac je imao samo četrdeset godina kad je poginuo, a izgledao je kao da su mu dvadeset pet i mnogi su mislili da su Dari i tata braća, a ne otac i sin. Ali samo su fizički ličili – moj otac nikad ni prema kome nije bio grub a da to ne namerava.

Dari je visok metar i osamdeset pet, ima široka ramena i mišićav je. Ima smeđu kosu koja mu pada napred i ima zalizak – baš kao tata – ali Darijeve oči su samo njegove. Ima oči kao dva komada svetlog, plavozelenog leda. U njima je odlučan izraz, kao što je sav odlučan. Izgleda stariji od dvadeset godina – žilav, kul i pametan. Bio bi baš zgodan da mu oči nisu tako hladne. On ne shvata ništa što nije obična gola činjenica. Ali on koristi glavu.

Ponovo sam seo, protrljao obraz u koji su me najviše udarali.

Dari je gurnuo pesnice u džepove. „Nisu te mnogo povredili, je li?“

Jesu. Bolelo me je i žigalo me je i grudi su mi bile pri-gnječene i bio sam tako nervozan da su mi se ruke tresle i hteo sam da plaćem iz sveg glasa, ali to se ne govori Dariju.

„Dobro sam.“

Sodapop se vratio hramljući. Do tada sam shvatio da je onu buku što sam čuo pravila ekipa trčeci da me spase. Spustio se pored mene da mi pregleda glavu.

„Malo su te posekli, a, Poniboj?“

Pogledao sam ga tupo. „Stvarno?“

Izvadio je maramicu, navlažio je jezikom i nežno mi je pritisnuo na glavu sa strane. „Krvariš ko zaklana svinja.“

„Stvarno?“

„Gledaj!“ Pokazao mi je maramicu, zacrvenela se kao magijom. „Jesu li izvadili nož na tebe?“

Setio sam se onog glasa: „Treba li ti šišanje, griseru?“ Mora da mu se omakao nož dok je pokušao da me učutka. „Aha.“

Soda je lepši od svih koje poznajem. Nije ko Dari – Soda je zgodan kao filmska zvezda, onako da ljudi stanu na ulici i gledaju dok prolazi. Nije tako visok kao Dari, i malo je tanji, ali ima lepo, osetljivo lice koje nekako uspeva da bude i bezbrižno i zamišljeno u isto vreme. Ima tamnozlatnu kosu koju začesljava unazad – dugu i svilenu i ravnu – a leti na suncu izbledi do zlatne kao žito. Oči su mu tamnosmeđe – živahne, razigrane, bezbrižno nasmejane oči koje umeju da budu jednog trenutka blage i saosećajne, a sledećeg da gore od besa. On ima tatine oči, ali Soda je jedinstven. On može da se opije u trkama ubrzanja, ili kad pleše, a da ne priđe ni blizu alkoholu. U našem kraju je teško naći klinca koji ne popije tu i tamo. Ali Soda nikad ne takne ni kap – nije mu potrebno. Njega opija već samo običan život. I svakoga razume.

Pažljivije me je pogledao. Brzo sam skrenuo pogled jer, ako hoćete da znate istinu, počeo sam da plačem. Znao sam da sam beo i osećao sam da se tresem kao prut.

Soda mi je samo spustio ruku na rame. „Polako, Poni-boj. Neće te više povrediti.“

„Znam“, rekao sam, ali zemlja je postala zamagljena i osetio sam kako mi vruće suze teku niz obraze. Nestrpljivo sam ih otro. „Samo sam se malo prepao, ništa drugo.“ Drhtavo sam udahnuo vazduh i prestao da plaćem. Pred Darijem se jednostavno ne plaće. Osim ako nisi povređen kao što je Džoni bio povređen onda kad smo ga našli na onom praznom placu. U poređenju sa Džonijem, ja uopšte nisam bio povređen.

Soda mi je promrsio kosu. „Dobar si ti mali, Poni.“

Morao sam da mu se iscerim – Soda te natera da se osmeheš bez obzira na sve. Valjda zato što se i sam uvek ceri. „Ti si lud, Sodo, sišao si s uma.“

Dari nas je gledao kao da bi nam najradije tresnuo glave jednu o drugu. „Obojica ste poblesavili.“

Soda je samo podigao jednu obrvu, što je bio trik koji je naučio od Tu-Bita. „Izgleda da nam je to u porodici.“

Dari je na sekundu zurio u njega, a onda se iscerio. Sodapop ga se ne plaši kao svi drugi, i uživa da ga zaviltlava. A to je kao da zaviltlavaš potpuno odraslog grizlija; ali iz nekog razloga, izgleda da Dari uživa u tome da ga Soda zaviltlava.

Naša banda je jurila buržuje do njihovih kola i gađala ih kamenjem. Sad su se vraćali trčeći ka nama – četiri mršava, čvrsta momka. Svi su oni bili čvrsti kao kamen i tako i izgledali. Odrastao sam s njima i oni su me prihvatili iako sam bio mlađi, zato što sam Darijev i Sodin mali brat i zato što umem da držim jezik za zubima.

Stiv Rendl je imao sedamnaest godina, visok i mršav, s gustom nauljenom kosom koju je češljao u komplikovane

uvojke. On je bio nametljiv, pametan i Sodin najbolji drug još od osnovne škole. Stivova specijalnost bila su kola. Umeo je da skine ratkapnu brže i tiše od svih u našem kraju, a osim toga i razumeo se u automobile skroz-naskroz. On i Soda su radili na istoj benzinskoj stanici – Stiv samo delimično, a Soda puno radno vreme – i njihova stanica je imala više mušterija od svih u gradu. Da li je to bilo tako zato što se Stiv dobro razume u kola ili zbog toga što je Soda privlačio devojke kao med muve, ne bih mogao da vam kažem. Voleo sam Stiva samo zato što je Sodin najbolji drug. On mene nije voleo – mislio je da sam klinac kog mora da vuče sa sobom; Soda me je uvek vodio s njima kad su nekud išli. Ako nisu vodili devojke, i to je nerviralo Stiva. Nisam ja bio kriv; Soda me je uvek zvao; nisam ja to tražio od njega. Soda ne misli da sam klinac.

Tu-Bit* Metjuz je bio najstariji u bandi i šaljivdžija naše ekipe. Bio je visok oko sto osamdeset, nabijene građe i veoma ponosan na svoje duge zulufe boje rđe. Imao je sive oči i širok osmeh, i ni za živu glavu nije umeo da prekine sa šaljivim primedbama. Otud mu i nadimak. Čak su i nastavnici bili zaboravili da mu je pravo ime Kit, a mi smo se jedva sećali da ga uopšte ima. Život je za Tu-Bita bio jedna velika šala. Bio je poznat po krađi po prodavnicama i po svom nožu skakavcu s crnom ručkom (koji ne bi mogao da nabavi da nije imao onaj prvi talenat), i uvek je bio drzak prema pandurima. Zaista nije mogao da se uzdrži. Sve što bi rekao bilo je tako neodoljivo smešno da je naprosto morao time da obuhvati i policiju kako

---

* Govorni izraz za novčić od četvrt dolara, označava siću, cvonjak, nešto neozbiljno i ne mnogo važno. (Prim. prev.)

bi im malo razvedrio dosadan život. (Tako mi je on to objasnio.) Voleo je tuče, plavuše i, iz nekog nedokučivog razloga, školu. Sa osamnaest i po godina još je bio treća godina srednje i nikad ništa nije naučio. Išao je u školu samo radi zabave. Meni se on mnogo sviđao zato što nas je zasmejavao, terao nas da se smejemo sami sebi kao i drugim stvarima. Podsećao me je na Vila Rodžersa – možda zbog osmeha.

Kad bih morao da izaberem pravi lik naše bande, to bi bio Dalas Vinston – Dali. Imao sam običaj da ga crtam kad je u opasnom raspoloženju, jer tada sam mogao da uhvatim njegovu ličnost u nekoliko linija. Imao je vile-njačko lice s visokim jagodicama i ušiljenom bradom, male, oštre, životinjske zube i uši kao u risa. Plava kosa mu je bila toliko svetla da je bila skoro bela, i nije voleo frizure, ni ulje za kosu, pa mu je kosa u pramenovima padala na čelo, a kovrdžala se oko ušiju i na potiljku i vratu. Oči su mu bile plamenoplave, hladne od mržnje prema celom svetu. Dali je proveo tri godine u opasnom delu Njujorka i uhapšen je već sa deset godina. On je bio grublji od nas ostalih – grublji, hladniji, zlobniji. U Daliju nije bilo one nijanse koja razlikuje i razdvaja grisera od krimosa. Bio je neobuzdan kao momci u centru, kao banda Tima Šeparda.

U Njujorku, Dali bi se izduvao u tučama bandi, ali ovde su organizovane bande retkost – postoje samo male grupe prijatelja koji se drže zajedno, a rat se odvija između društvenih klasa. Frka, kako se to zove, obično nastane iz tuče zbog uvrede, pa protivnici dovedu svoje prijatelje. Oh, ima i ovde nekoliko bandi sa imenima, kao što su Rečni lavovi i Tigrovi Ulice Tajber, ali ovde na jugozapadu nema suparništva bandi. I zato Dali, iako je ponekad umeo da

---

se upusti u dobru tuču, nije imao nikog određenog kog bi mrzeo. Nije bilo suparničke bande. Samo buržuji. A buržuje ne možeš da pobediš ma koliko se trudio, zato što oni imaju sve, pa čak i da ih išibaš, to ne bi ništa promenilo. Možda je zato Dalas bio tako ogorčen.

Pratio ga je prilično loš glas. Dole u policijskoj stanici imali su njegov dosije. Bio je hapšen, opijao se, jahao na rodu, lagao, varao, krao, pljačkao pijance, zaskakao malu decu – radio je sve i svašta. Ja ga nisam voleo, ali bio je pametan i morao si ga poštovati.

Džoni Kejd je bio poslednji i najmanji. Ako možete da zamislite malo tamno štene koje su mnogo puta šutirali i koje je izgubljeno u gomili stranaca, dobićete Džonija. On je bio najmlađi, odmah do mene, manji od ostalih, sitne građe. Imao je krupne crne oči na tamnom, preplanulom licu; kosa mu je bila kao gavran crna, jako nauljena i začesljana u stranu, ali toliko duga da mu je padala preko čela u neravnim šiškama. Imao je nervozan, sumnjičav pogled u očima, a one batine koje je dobio od buržuja samo su dodatno sve pogoršale. On je bio ljubimče bande, svačiji mlađi brat. Otac ga je stalno prebijao, a majka ga je ignorisala, osim kad odlepi zbog nečega i onda je možeš čuti sve do naše kuće kako viče na njega. Mislim da je to mrzeo više nego batine. Pobegao bi od kuće već milion puta da nije bilo nas tu. Da nije bilo naše bande, Džoni nikad ne bi saznao šta su ljubav i privrženost.

Izbrisao sam oči brže-bolje. „Jeste ih stigli?“

„Jok. Ovog puta su zbrisali, đubrad...“ Tu-Bit je nastavio veselo nazivajući buržuje svim mogućim imenima kojih je mogao da se seti ili da ih izmisli.

„Je l' mali dobro?“

„Dobro sam.“ Pokušao sam da smislim šta još da kažem. Ja obično ćutim u društvu, čak i u našoj ekipi. Promenio sam temu. „Nisam znao da si već izašao iz ćorke, Dali.“

„Dobro vladanje. Izašao ranije.“ Dalas je pripalio cigaretu i pružio je Džoniju. Svi su posedali da popuše i da se opuste. Pljuga uvek umanju napetost. Prestao sam da se tresem i vratila mi se boja u lice. Cigareta me je smirila. Tu-Bit je podigao obrvu. „Dobru modricu imaš, mali.“

Obazrivo sam dodirnuo obraz. „Stvarno?“

Tu-Bit je mudro klimnuo glavom. „I dobru posekotine. Tako izgledaš kao čvrst momak.“

Čvrst i *solidan* su dve različite reči.* Čvrst je isto što i grub; *solidan* znači kul, strava – kao mustang koji izgleda strava ili kao strava gramofonska ploča. U našem kraju su to komplimenti.

Stiv je otresao pepeo na mene. „Šta si radio sam na ulici?“ Na dobrog starog Stiva se može računati da počne o tome.

„Vraćao sam se kući iz bioskopa. Nisam mislio...“

„Nikad ne misliš“, ubacio se Dari, „ni kod kuće niti bilo gde. Sigurno misliš u školi, čim imaš onoliko dobrih ocena koje donosiš kući i nos ti je stalno zaboden u knjige, ali da li ikad koristiš glavu za zdrav razum? Nema šansone, čoveče. A kad si već i pošao sam, trebalo je da poneseš nož.“

Samo sam zurio u rupu na prstu moje patike. Dari i ja nikako ne možemo zajedno. Nikad ne mogu da ga zadovoljim. Urlao bi na mene što nosim nož da sam ga *zaista* poneo. Kad bih doneo kući četvorke, tražio je petice, a kad bih doneo petice, želeo je da se uveri da će i ostati

---

* Igra rečima, engleske reči *tough* i *tuff* se izgovaraju isto, ali imaju različito značenje. (Prim. prev.)

---

petice. Ako igram fudbal, treba da učim, ako čitam, treba da igram fudbal. Nikad nije vikao na Sodapopa – čak ni kad je Soda napustio školu, ili kad bi dobio kaznu zbog prekoračenja brzine. Vikao je samo na mene.

Soda ga je namrgođeno pogledao. „Ostavi na miru mog malog brata, jesi čuo? Nije on kriv što voli da ide u bioskop i nije on kriv što buržuji vole da nas zaskaču, a da je poneo nož, to bi im bio dobar izgovor da ga iseku do koske.“

Soda se uvek zalagao za mene.

Dari je odgovorio nestrpljivo: „Kad budem hteo da mi mlađi brat kaže šta da radim s drugim mlađim bratom, ja ću te pitati – mlađi brate.“ Ali manuo me se. Uvek me se mane kad mu Sodapop to kaže. Najčešće.

„Sledeći put povedi nekog od nas da ide s tobom, Poni-boj“, rekao je Tu-Bit. „Svako od nas će poći.“

„Kad smo već kod filmova“ – Dali je zevnuo i odbacio opušak – „sutra uveče idem preko, u *Najtli dabl*. Hoće neko da ide sa mnom da se malo provede?“

Stiv je odmahnuo glavom. „Ja i Soda vodimo Ivi i Sendi na utakmicu.“

Nije morao da me pogleda onako kako me je odmah pogledao. Ne bih ga pitao da li ja mogu da pođem s njim. Nikad to nisam rekao Sodi, zato što on stvarno mnogo voli Stiva, ali ja ponekad ne mogu da podnesem Stiva Rendla. Stvarno to mislim. Ponekad ga mrzim.

Dari je uzdahnuo, baš kao što sam znao da će učiniti. Dari više nikad nije imao vremena ni za šta. „Ja sutra uveče radim.“

Dali je pogledao nas ostale. „A vi? Tu-Bit? Džonikejk i ti, Poni, hoćete vi?“

„Ja i Džoni ćemo doći“, rekao sam. Znao sam da Džoni ne bi otvorio usta osim da ga na to prisile. „U redu, Dari?“

„Aha, samo kad nije radni dan.“ Dari je u tom pogledu stvarno bio dobar i puštao me je da izlazim vikendom. Onih dana kad se ide u školu, jedva da sam izlazio iz kuće.

„Ja sam planirao da pijem sutra uveče“, rekao je Tu-Bit. „Ako ne budem, doći ću i naći ću vas.“

Stiv je gledao u Dalijevu šaku. Ponovo mu je na prstu bio prsten koji je ukrao od jednog starijeg pijanog čoveka. „Opet si raskinuo sa Silvijom?“

„Aha, i ovaj put zauvek. Ta mala me je ponovo varala dok sam bio u zatvoru.“

Pomislio sam na Silviju i Ivi i Sendi i mnoge plavuše Tu-Bita. Samo takve devojke bi nas pogledale, pomislio sam. Grube, bučne devojke koje se preterano šminkaju i kikoću se i previše psuju. Ali dopadala mi se Sodina devojka Sendi. Imala je prirodno plavu kosu i smeh joj je bio blag, kao i njene nežnoplave oči. Nije baš imala dobar dom ili tako nešto, i bila je jedna od nas – griser – ali je bila stvarno fina devojka. Ipak, mnogo puta sam se pitao kakve su druge devojke. One devojke sjajnih očiju, s haljinama pristojne dužine, koje se drže kao da bi pljunule na nas kad bi im se ukazala prilika. Neke su nas se plašile, a kad se setim Dalasa Vinstona, i ne krivim ih. Ali uglavnom gledaju na nas kao da smo prljavština – onim pogledom kakav imaju buržuji kad prolaze u svojim mustanzima i korverima i viču: „Griseri!“, na nas. Razmišljam o njima. Mislim, o devojčkama... Da li plaču kad im uhapse momke onako kao što je Silvija plakala za Dalasom? Ali možda njihove momke ne hapse, niti ih prebijaju ili privode na rodeu.